

DÝKA A PLAMEN

CATHERINE
DOYLE

Přeložila Radka Kolebáčová

COO
BOO

Dýka a plamen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Catherine Doyle
Dýka a plamen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DÝKA A PLAMEN

**CATHERINE
DOYLE**

Přeložila Radka Kolečáčová

**COO
BOO**

*Pro Rachel Denwoodovou,
která jiskru tohoto příběhu proměnila v plamen.*

SEZNAM POSTAV

BRATRSTVO DÝK

Hugo Ralphe Versini, *zakladatel bratrstva Dýk*

Gaspard Dufort, *vůdce bratrstva Dýk*

Ransom Hale, *Dýka*

Lark Delano, *Dýka*

Nadia Raineová, *Dýka*

BRATRSTVO PLÁŠŤŮ

Armand Versini, *zakladatel bratrstva Plášťů*

Madam Cordelia Mercurová, *vůdkyně bratrstva Plášťů*

Madam Josephine Fontaineová, *bývalá vůdkyně bratrstva
Plášťů*

Valerie, *Plášť*

Sabine Fraserová, *Plášť*

Theodore Branch, *stínotepec*

Sylvie Marchantová, *pašeračka stínu*

Seraphine Marchantová, *její dcera*

VZNEŠENÝ ROD RAYERŮ

Bertrand IV., valterský král
Odette I., valterská královna

VALTERRŠTÍ SVĚTCI

Sv. Calvin, patron smrti
Sv. Celiana, patronka písní a poezie
Sv. Frederic, patron farmářů a lovců
Sv. Maud, patronka ztracených nadějí
Sv. Maurius, patron poutníků a mořeplavců
Sv. Oriel, patronka osudu
Sv. Serena, patronka zvířat
Sv. Alisa, patronka nemocných
Sv. Cadel, patron válečníků
Sv. Calliope, patronka krásy a mládí
Sv. Placido, patron míru
Sv. Jasper, patron umělců
Sv. Lucille Versiniová, patronka učenců

Část první

„Ber jen tolik, kolik se ti vejde pod
plášť a tvé svědomí unese.“

– Armand Versini,
ZAKLADATEL BRATRSTVA PLÁŠŤŮ

„Ti, kteří nevládnou dýkou, jsou od-
souzeni zemřít pod jejím ostřím.“

– Hugo Versini,
ZAKLADATEL BRATRSTVA DÝK

Předtím

Daleko za zářícím městem Fantome v divokém srdci plání visel na půlnočním nebi měsíc podobající se lucerně a zaléval hebkým stříbrným svitem farmu Seraphinininy matky Sylvie Marchantové. Světlo pronikalo oknem do Seraphinininy ložnice, tančilo po stránkách její knihy a Seraphine se chvílemi zdálo, že jí zvědavá luna nahlíží přes rameno. Obrátila list, ale víčka měla ztěžklá únavou a slova se jí před očima měnila v rozmazanou šmouhu. Už si dávno měla jít lehnout, ale napínavá pasáž jí nedala spát. Přestože ji četla už po deváté. Přestože byla v sedmnácti letech na pohádky trochu moc stará.

U nohou jí podřimoval Pippin a pěkně ji hřál. Jakožto pes v pokročilém věku, kterému chyběla noha do počtu, nejevil o smyšlené příběhy zájem. Nejraději spal, chytal říční sledě nebo proháněl slepice farmáře Perrina.

Nenadálé zaklení přimělo Seraphine obrátit tvář k oknu. Její matka klečela na zahradě. Obličej jí zakrývaly husté černé vlasy, ale bylo slyšet, jak spílá levandulím. Tak po-

divínsky se ani Sylvie Marchantová obvykle nechovala. Seraphine rozmrzele zaklapla knížku. Z keřů pod oknem vyrazil kocour. Sylvie po něm skočila a chňapla vyděšeného mourka za kůži na hřbetě. Byl to Fík, toulavý kocour. Seraphine ho tak pojmenovala proto, že ho vídala podřimovat na fíkovníku za domem. Zvláštní – její matka ho obyčejně přehlížela.

Seraphine pozorovala, jak matka vytáhla z kapsy u svetru skleněnou lahvičku a zuby ji odzátkovala. Její obsah nalila kocourovi do tlamy, až zakňučel. Pippin zvedl hlavu a ostražitě zavrčel. Také Seraphine se znepokojeně zachvěla.

Matka kocoura pustila. Ten se chvíli potácel a pak sebou zaškubal. S dalším krokem srdceryvně zavyl. Tak zmučený zvuk Seraphine ještě nikdy neslyšela. Jako by jí zatnul do zad ostré drápy. Pippin se naježil.

Seraphine přitiskla nos k oknu a zděšeně přihlížela, jak sebou Fík zmítá. Během několika vteřin se zdvojnásobil a pořád rostl. O svou původní podobu dočista přišel. Proměnil se v monstrum. Jeho černočerná srst splynula s nocí a z jeho vypouklé hrudi se vyrojily zvláštní stíny připomínající chapadla. Některé začaly slídit v nízkých keřích, jiné prudce šlehaly do výše. Sylvie před jedním z nich laškovně uskočila, jako by šlo o roztočené švihadlo.

Seraphine ztuhla krev v žilách.

Potom se měsíc schoval za mrak a Fík se v náhlé tmě dočista ztratil.

„*Pss pss pss*,“ syčela máma.

Temnotu protrhl ohlušující skřek. Když zpoza mraku vyšel měsíc, Fík se vyřítil z křoví. Z tesáků mu kapaly sliny. Bez varování na Sylvii zaútočil.

Seraphine vyskočila na nohy, až jí spadla kniha z klína, a vyrazila ke dveřím. Za sebou spíše vycítila, než uviděla záblesk zlatého světla. Ze tmy se ozval matčin výkřik. Sera brala rozviklané schody po dvou a pod schodištěm popadla kuchyňské koště. Vzápětí se s Pippinem v patách vrhla do tmy.

A vrazila do matky. Klopýtla vzad a s výhružně vztyčeným koštětem pátrala vytřeštěným zrakem po zvířeti. Přestože její pohled o nic nezavadil, Seraphine zůstávala ve střehu. „Schovej se za mě, mami!“

Sylviiny bronzové oči byla doširoka otevřené. „Co děláš venku, světluško?“ zeptala se jí bez dechu. „Máš dávno spát.“

Seraphine zůstala na matku vytřeštěně zírat. Očividně nebyla zraněná. Z jejích úst svítily dvě řady bílých zubů, ale do úsměvu se zjevně nutila. Vzduchem se nesl slabý zápach spáleniny, z něhož se vytrácela jemná citrusová vůně připomínající rozkvetlé citroníky. Seraphine natahovala krk a rejdlila očima ve tmě. Pippin pročesával zahradu včetně nedalekých keřů.

„Kde je Fík?“

Matka trhla hlavou. „Fík?“

„Kocour,“ upřesnila Seraphine. Srdce jí bušilo tak hlasitě, že nemohla jasně uvažovat. „Změnil se. Skočil po tobě. Viděla jsem ho!“ Pořád svírala v ruce koště. „Myslela jsem, že ti ublížil. Běžela jsem ti pomoci...“ Hlas se jí zlomil. Nohy jí vypověděly službu. Nevěděla, co si má myslet.

Znala magii stínu. Vyrostla s ní. Odmalíčka matku vídala s hmoždířem na klíně, jak drtí kořeny kostiny a prášek pak pěchuje do nádobek. Když Seraphine povyrostla, začala jí pomáhat. Ani by nedokázala spočítat, kolikrát si smývala z rukou stínový prach. Ale to, čeho se právě stala svědkem... bylo *jiné*. Hrůzné. Vzepření se pravidlům, která s matkou svědomitě dodržovaly. *Dotýkej se, ale neužívej. Nikdy neochutnávej*. Seraphine sraštila čelo. „O co tu jde, mami?“

Matka ji něžně cvrnkla do nosu. „Pozor na vrásky, ať ti nezůstanou. Nechceš skončit jako strašák do zelí!“

Seraphine odhodila koště. „Víš, že zahrávat si s –“

„Znám pravidla,“ přerušila ji matka břitce. Neměla v úmyslu nechat se vyslýchat. Někomu se zpovídat. „Ty knihy ti nějak zamotaly hlavu. Poohlížela jsem se po prstenu, nic víc. Odpoledne mi při okopávání sklouz z prstu.“

Její lež byla tak bezstarostná, tak konejšivá, že jí Seraphine chtěla uvěřit jako hřejivému paprsku uprostřed zimy.

„Pojď,“ postrčila ji matka k domu. „Potřebujeme dostat barvu do tváří. Trocha cukru to spraví.“

Seraphine sledovala, jak matka zavírá dveře na petlici. Pokoušela se rozluštit zvláštní úsměv na její tváři, lehkost v jejím kroku, se kterou zamířila ke kredenci pro zbylou půlku cukrové homole. Po chvíli přehrabování se vytasila se svíčkou, kterou zapíchla do koláče.

Ve světle svíce zůstala Seraphine na matku zírat. „My něco slavíme?“

„Odbila půlnoc,“ řekla matka a ukázala na nástěnné hodiny. „Dnes slaví svátek svatá Lucille.“ Její oblíbená světi-ce. Ostatních dvanáct světců, kteří žili ve Valterre a vládli skutečnou magií, matku nikterak nezajímalo. Jenom Lucille, která z nich byla poslední. Vynikala mládím a chytrostí, a protože od její smrti neuplynulo tolik času, lidé na ni stále vzpomínali. Byla patronkou učenců a mezi ty se Sylvie počítala.

Seraphine dávala před nestálou povahou filozofie přednost kouzlu příběhů. Když už se modlila, tak ke svaté Oriel, patronce osudu. Seraphine byla snílek, ne učená žena. Ale za to svatá Lucille nemohla. A tenhle koláč už vůbec ne. „Něco si přeji, Seraphine.“

Seraphine se znovu zachmuřila. Ten večer jí nešlo na rozum vůbec nic. Dospěla k závěru, že za přání nic nedá. Zavřela oči a přála si to co vždycky. Lepší osud plný svobody, která by ji zanesla do krajů na hony vzdálených jejich farmě uprostřed pustiny, do dobrodružství, o kterých

jen čítávala. Přála si život, pro který by její srdce vzrušeně bilo, a ona měla konečně pocit, že *žije*.

Sfoukla svíčku a přisedla si k matce na kuchyňskou linku. Zvláštní příhoda v zahradě byla na chvíli zapomenuta a obě se s chutí pustily do cukrové homole. Když si šla Seraphine umýt talíř, všimla si, že se na mýdlence zaleskl matčin prsten.

Znovu v ní zahlodaly pochybnosti. Matka se jen zasmála a vytrhla jí prsten z ruky. „Tady je! Tak přece se *moje* přání vyplnilo!“ Navlékla si jej na prst. „A teď alou na kutě, ať své štěstí dál nepokoušíme.“

Seraphine neměla sílu na matku naléhat. Dokud její lež jen trochu plnila svůj účel, upřímně se v ní bála štourat. Matka měla odjakživa svou temnou stránku a Seraphine se přímé konfrontaci vyhýbala. Bála se stát její součástí. Bála se ohrozit jejich opatrný malý život.

„Dobrou noc, mami.“ Když jí Seraphine dávala políbení na tvář, jako by se v jejích měděně hnědých očích zajiskřilo. Jako by se jí už brzy mělo vyplnit tajné přání.

„Sladké sny, světluško.“

Té noci usnula Seraphine na okenním parapetu, zatímco čekala, až se vrátí mourek. Když měsíc v úplňku předal své žezlo uzardělému úsvitu, přemohl ji spánek. Zdálo se jí o hrozivých bestiích s ostrými tesáky, které na ni útočily z přitmí.

O rok později

Kapitola 1

Seraphine

Ve městě Fantome odbila půlnoc a Seraphine Marchantová běžela o život. Pippin s ní s vypětím sil držel krok. Chvátili podél řeky Verne s břehy lemovanými šedým kamením, která procházela městem jako tepna. Od kamenné brány na předměstí se klikatila Severní Čtvrtí až ke Kupecké cestě hýřící krčmami, jimiž otrásal zpěv opilých námořníků.

Seraphine kolem nich nevšímavě proběhla. Začínal podzim. K zemi se snášel tichý déšť. Chladil ji na tvářích a mísil se s jejími slzami. Líce měla rozpalené, jako by její srdce drtila nemilosrdná pěst, ale neodvážila se zpomalit. V nose stále cítila dým, který ji před několika hodinami vyhnal z domu. Vlasy jí měla načichlé a nadýchala se jej natolik, že ji nutil ke kašli.

Běž dál, prikazovala si. Neohlížej se.

Každou myšlenku na požár od sebe odháněla, ale záblesky vzpomínek bylo čím dál obtížnější přehlížet. Její šok ustupoval. Místo něj ji začínal zmáhat žal a hněv. Desítky otázek dožadujících se odpovědi.

Nezastavuj. Nemysli.

Pippin vbíhal do louží, aby si ochladil sežehnutý ocas. Z jeho šedých chundelatých chlupů brzy crčela voda. Seraphine ho chtěla vzít do náruče, ale vysmekl se jí.

„Darebo jeden,“ odfrkla si. „Ať je po tvém.“

Bože, jak jí trnuly nohy! Zmáhala ji únava a litovala, že nemohla osedlat Slídu, grošovanou kobyliku, která by ji přes všechny louže přenesla. Oheň ji vyhnal na pláň a Seraphine neměla čas svou milovanou klisnu hledat. Bylo pozdě se pro ni vrátit. Seraphine měla být na onom světě, ale svatá Oriel, patronka osudu, s ní měla očividně jiné plány.

Ačkoli Seraphine nevyrostla v rušných čtvrtích valterrského hlavního města, navštívila jej tolikrát, že znala jeho ulice stejně dobře jako svá oblíbená souhvězdí a věděla, jak mohou být po západu slunce nebezpečné.

Matka ji jako malou brávala do města každou neděli. Se svítáním zapřáhly koně a do města dorazily později dopoledne. Sylvie nakoupila na trhu sušenky s marmeládou a společně se Seraphine pak bloumaly podél řeky a se smíchem si olizovaly cukr z prstů.

Potom se hodiny probíraly knihami v Babettině antikvariátu. Seraphine to táhlo k ohmataným pohádkovým knížkám, zatímco její matku – jejíž intelekt vždy jasně zářil a ponoukal ji k toulkám za hranicemi Seraphininy představitosti – k zažloutlým encyklopediím alchymie a vynálezů psaným natolik drobným písmem, že Seraphine musela mhouřit oči, aby vůbec něco přečetla.

Když na ulicích zazářila světla lamp a vzduch se ochladil, Sylvie s dcerou zamířily k domovu. Cestou z potmělého města ji matka drživala pevně kolem pasu. S houstnoucí tmou se to ve Fantome začínalo hemžit přívrženci bratrstev Dýk a Plášťů. Znepřátelené cechy zlodějů a vrahů udržoval u moci stín – jediná magická substance, která Valterrrskému království, kdysi magii tolik požehnanému, zůstala. Stín byl drogou, kterou měli ve svých rukou ti, kdo se nebáli vkročit do podsvětí, nebo ti, co se v něm ocitli z vlastní pošetilosti. Tento jemný černý prach byl světskou záležitostí, na hony vzdálenou majestátnosti dávných valterrrských světců – dvanácti rozených čarodějů, kteří před více než tisíci lety založili město Fantome a vdechli mu život a krásu, až zářilo jako hvězda na nebi.

Stín byl jen prachem onoho zlatého věku, který byl nenávratně pryč. Křehká substance s mocí podrobit si vůli člověka. Těm, kteří ovládali umění temné magie a byli

vycvičení bratrstvem, sloužila k mnoha účelům. Ke krádežím. K výzvědám. K zabíjení. K pomstám. K přežití.

Bratrstvo Dýk konzumovalo stín v malých dávkách. Dočasně měnil jejich těla ve smrtící zbraně, které dokázaly jediným dotekem zabít. Bratrstvo Plášťů stín nepožívalo. Jeho členové si z něj však tkali speciální pláště, které jim umožňovaly splynout s nocí a brát si z ní, co chtěli. Považovali se za vznešenější než jejich rivalové, nicméně zacházet se stínem jakýmkoli způsobem znamenalo pokoušet osud.

Povaha Sylviiny práce předurčila její dceru k životu v bezprostřední blízkosti stínu – ať už v podobě kostiny, jejíž plazivé kořeny dováželi zásobovatelé ze vzdálené Valterské vrchoviny na jejich farmu, nebo v podobě černého prášku, ve který se proměnily poté, co je Sylvie pečlivě upekla a rozmělnila na prach.

Seraphine jím za svůj život naplnila bezpočet lahvíček, ale nikdy ji nenapadlo se stínem experimentovat. Sklo stínových lahvíček bylo ledové už na dotek a jejich chlad byl pro každého varováním. Krom toho se řídila matčiny mi radami, neboť matka vždy pracovala na lavici vedle ní a kladla jí na srdce, že stín je sice jejich obživou, ale neurčuje to, kým jsou.

Děláme prostředníky, světluško. Nic víc, nic méně.

To ale nebyla tak úplně pravda. Žádná střední cesta u stínu neexistovala. Koketovat s magií znamenalo hrát si s ohněm – každý se nakonec popálil.

Doba světců dávno minula.

V noci vládly ve městě Dýky a Pláště. Sylvie se jim vždy úzkostlivě vyhýbala a Seraphine, která byla dcerou své matky a ledový stín měla od malička na dosah ruky, se ji naučila napodobovat.

Jejich výpravy do Fantome postupně řídly, jako by se Sylvie bála, že jim ve městě hrozí nebezpečí i za denního světla. Když to šlo, vůbec se do Fantome nevydávaly. Raději se zašít na odstrčenou farmu než se protloukat temnými uličkami plnými podezřelých zákoutí, kde komukoli – i královské stráží – hrozilo, že se ocitne ve špatný čas na špatném místě.

Matka se většinu času ohlížela přes rameno, aby se nedostala s bratrstvy do konfliktu jako kdysi.

Ale proč ji zabili ted? nepřestávala v Seraphine hlodat otázka.

Přestaň! okřikla se v duchu. *Neohlížej se.*

Fantome se nořilo do ticha a Seraphininý myšlenky byly příliš hlasité. Vzpomínky se v ní kupily a svíraly ji. U Akademiček musela zpomalit, aby se nepozvracela. Ze všech stran na ni shlížely opulentní budovy, jejichž překrásná vitrážová okna připomínala oči šelem.

Před čím utíkáš, Seraphine Marchantová? představila si, že se jí ptají.

Zlostně vnímala, jak jí zběsile buší srdce, cvakají zuby. Na hlavním náměstí klesla na lavičku pod hrušní a sevřela

opěradlo, až jí zbělely klouby na prstech. Ještě teď jí v hlavě praskal oheň a v něm, v křiklavé záplavě rudé a zlaté... ležela na zemi její matka.

Vzpomínka v ní vyvstala jako přívalová vlna a s nečekanou silou ji ochromila.

Zapadající slunce zlatilo kukuřičná pole. Seraphine a Pippin se loudali domů, aniž by se jim podařilo ulovit jediného vyzábělého králíka. Což o to, zábavy si užili dost, a těch honiček po kopcích! Z nejvyššího se Seraphine rozhodla válet sudy. Chtěla zjistit, jestli bude rychlejší než Pippin a kolik stébel trávy jí ulpí mezi zuby. Ukázalo se, že poměrně dost. Doted' svírala v hrsti luční zvonky, které chtěla dát matce jako poděkování za volné odpoledne. Možná by pro sebe vymohla další.

V ohybu cesty nedaleko farmy spatřila dým. Pippin se dal do běhu. Seraphine se musela jeho nenadálé bujarosti zasmát. Myslela, že ho na pláních dočista utahala. Když se přiblížili k houstnoucímu oblaku, smích ji přešel. Dým byl příliš temný, než aby jej měl na svědomí komín, příliš mohutný, černý a dusivý, než aby – Seraphine upustila květiny.

O překot se rozběhla k farmě. Se srdcem v krku a plicemi v jednom ohni překonala poslední pahrbek. Potom uviděla plameny, které měly všechen kouř na svědomí. V těsném kruhu obemýkaly dům, jako by jej přišel pozřít drak. Seraphine začalo hučet v uších, až zapomněla dýchat.

Jako by silou svého zděšení rozetnula plameny na dvě poloviny. A za nimi, za otevřenými dveřmi do domu, ležela její matka. Už mrtvá. Už pohlcená ohněm.

Netýčila se nad ní saň, ale postava muže. Silueta, kterou Seraphine nepoznávala. Vysoký muž se širokými rameny a záplavou vlnitých vlasů. Tvář měl zahalenou dýmem, z něhož vystupoval jen pár pronikavých očí v barvě rtuti.

Seraphine cítila, jak se jí kolem krku stáhla smyčka. Možná se o to přičinil kouř. Jako ve snách klopýtala ke dveřím, k vrahovi své matky. Odvrátil se od jejího těla a vsunul ruce do kapes, jako by se chtěl ještě porozhlédnout kolem. Jako by něco podobného dělal dnes a denně.

A Seraphine věděla, bože, přesně věděla, kdo to je.

Vrah z katakomb, kterého sem poslal Gaspard Dufort, nechvalně proslulý vůdce bratrstva Dýk.

Sylvie mu byla dlouho trnem v oku.

Nebýt Pippina, který ji s kňučením tahal za nohavice, Seraphine by se byla vrhla do ohně, aby strhla vraha zpět. Věrný pes, který dorážel na její kotníky, jí v tom naštěstí zabránil a probudil v ní pud sebezáchovy.

Pud běžet a nikdy se nezastavit.

Nyní, v naprostém tichu na náměstí, se Seraphine k těmto vzpomínkám vracela a věděla, že se znovu roztrhne o břehy její duše jako příbojová vlna o skaliska. Její srdce drásala neodbytná otázka.

Mami, co jsi komu udělala?

Svěsila hlavu a pokoušela se dýchat, ale jako by kolem ní nebylo dost vzduchu. Hlavu měla těžkou a srdce poraněné krutým ostrím. Kdyby teď vstala, rozpadlo by se jí uvnitř hrudi na dva kusy.

Pippin u jejích nohou zakňučel. Nevšímal si ho. Vběhl pod lavičku a otočil se, aby viděla do jeho maličké unavené tváře. Pevně zavřela oči. „Ne, Pipe. Jsem moc unavená.“

Štouchl ji čumákem do kotníku a znovu zakňučel, jako by chtěl říct: *Pojďme odtud!*

Ten malý neposeda. Seraphine zasténala. Jestli tu zůstane zhrouceně sedět na lavičce, koleduje si o stejný osud, jaký postihl matku. Co pak bude s Pippinem? Nikoho kromě ní neměl. Zvedla hlavu a vjela si rukama do vlasů. Město opět získalo pevné obrysy – zelenající se hrušeň, kovaná lavička, která na dotek příjemně chladila.

Sevřela v dlani zlatý přívěsek ve tvaru slzy a na mysli jí vytanula jiná vzpomínka na matku. Ne z toho večera, ale z rána na svátek Všech svatých, asi měsíc dozadu. Máma byla vzhůru celou noc, aby náhrdelník dokončila, a když vyšlo slunce, vtiskla jej Seraphine do dlaně.

Šťastný svátek Všech svatých, světluško! Oči měla unavené, ale její tvář rozjasňoval úsměv.

Té noci se Seraphine špatně spalo. Šmejdila v kredenci, jestli nenajde něco proti kocovině. Večer předtím oslavo-

vala a trochu to přehnala s vínem. Matka ji svým nečekaným dárkem překvapila. Dohodly se, že si letos nebudou nic dávat. Matka si na přehnané citové projevy nikdy nepotrpěla. Na první místo kladla vždy vědomosti. Proto Seraphinin pokoj překypoval knihami a mapami zobrazujícími svět daleko za hranicemi Fantome, nikoli líbivým oblečením a vybranými šperky. Ale ten náhrdelník – zrovna tenhle – byl jiný. I matka byla to ráno jiná. *Nos ho vždy na krku a myslí na mě, skoro ji prosila. Kéž tě ochrání, když já nebudu moci.*

Ten den nastal mnohem dřív, než mohl kdo tušit. Kromě pachu kouře, kterým jí načichly vlasy, a psa u jejích nohou byla tahle zlatá slza to jediné, co Seraphine po matce a jejich malé farmě zbylo. Nicotný plamínek v náhlé, všeobklopující temnotě. Z nečekané ztráty se jí chtělo křičet.

Vtom Pippin zavrčel. Sera zvedla oči ke střeše Marlowe, nejstaršího muzea ve městě, v celém Valterre. Budova jí dnes připadala vyšší, hrozivější.

„To je jen chrlič, Pipe,“ řekla, ale byla v ní malá dušička. U hodinové věže se mihl stín. Seraphine by přísahala, že na okamžik spatřila lidskou siluetu, na kterou dopadlo měsíční světlo. Ale zmizela stejně rychle, jako se objevila.

Zdržela se tu déle, než měla. Vysoké budovy kolem ní vrhaly dlouhé stíny a ty znamenaly ve Fantome nebezpečí. Mohly skrývat cokoli. *Kohokoli.* Včetně vraha její matky.

Kapitola 2

Seraphine

Aurora se v dálce tyčila jako hrdá svíce a zkrápěla město pod sebou mihotavou září. Zdržovat se mimo její dosah nebylo moudré, ale světlo věže do Kotliny nedosahovalo. Ponurá čtvrť ve východní části města byla domovem vyděděnců a ubožáků: zlodějů a potíživců, žebráků a surovců, ničemníků a opilců, siroteků a utečenců, kteří ve Fantome hledali lepší život.

Neboť magie tu byla stále přítomná.

A s trochou štěstí je za ní Pippinův bystrý čich dovede. Sera se rozběhla rychleji.

Jakmile hodiny na věži odbily jednu po půlnoci, v duchu uslyšela matčin hlas. *Jestli se mi někdy něco stane, najdi Armandovu rezidenci. Seber odvahu a běž Kotlinou*

až tam, kde přestane svítit poslední lampa. Pippin ti ukáže cestu.

Jenže Pippin se zastavil, aby očichal spadlý list.

Seru napadlo, proč vůbec před pěti lety matka to třínohé stvoření vzala pod jejich střechu. Na psy si nepotrpěla. To ostatně ani na lidi. Ten podvraták byl tehdy tak vystrašený, že štěkal i na vlastní stín. Sylvie však věděla, že než Pippin utrpěl úraz, býval dobrý slídič. Na magii měl nos. A věděl, jak si zachránit krk.

Seraphine napadlo, jestli matka svůj osud tušila. Sylvie Marchantová nepatřila k žádnému bratrstvu, ale dlouhé roky pašovala stín souběžně s cechy a měnila magii za peníze. Pohybovala se po nejasné hranici mezi dobrem a zlem, jen aby své dceři zajistila lepší život.

Stín byl stejně vzácný jako nebezpečný. Na otevřených pláních ho uměla vyčmuchat jen hrstka slídičů a do Fantome se dostával prostřednictvím zkušených pašeráků, jako byla Sylvie Marchantová. Přesně věděla, jak jej namíchat a komu ho prodat, protože jen málo lidí umělo stín užívat, aniž by mu zcela propadli: bratrstvo Dýk a bratrstvo Plášťů. Sera trnula strachem, že jednou se proti nim podsvětí obrátí. Kolik cti mohl člověk u zlodějů a vrahů očekávat?

Ale proč ji zabili teď? Ta otázka nedala Seře pokoj. *A proč musela uhořet?*

Matka možná věděla, že jednoho dne skončí jejich farma v plamenech a Seře nezůstane nic než to nebohé zvíře. Snad proto ho tenkrát umyla, dala mu na krk obojek a představila jí Pippina jako vtělení svaté Oriela.

Sera si ho hned zamilovala.

Mlasknutím ho teď popohnala. Pohled na sežehnutou oháňku, kterou za běhu opuštěnými ulicemi nepřestával vrtět, naplňoval její srdce láskou i bolestí. Čím více se blížili ke Kotlině, tím se mu nožky kmitaly rychleji. Pach stínu sílil.

Armandova rezidence, která se nacházela v srdci Kotliny, byla domovem tajného bratrstva Pláštů. Slavní fantomští zloději neustále verbovali do svých řad ztracené duše, které lákala vidina pohodlného domova a vábení magie, jež přinášela naději vymanit se z kolotoče marného plahočení.

Dnes večer přálo Pláštům štěstí. Sera jim hodlala obstarat nového rekruta a současně toho nejroztomilejšího voříška, jaký kdy po tomto břehu řeky běhal. Stačilo, aby ji neopustila odvaha dřív, než zaklepe na domovní dveře.

Nezastavuj se. Nemysli.

Zatímco se čím dál hlouběji nořili do Kotliny, pátrala ustrašenýma očima ve všudypřítomných stínech. V úzkých uličkách se městnaly omšelé krčmy a oprýskaná divadla.

Ohlazené dlažební kameny byly samý střep a odpadek – a zaschlé zvratky. Sera si připomněla, že nejde o území kontrolované Dýkami, ale nemohla se zbavit pocitu, že ji někdo sleduje.

Že na ni někdo z přítmí upírá zrak.

Pippin se prudce zastavil a výhruzně zavrčel. Ostražitým pohledem si přeměřil střechu nedalekého penzionu a potom tlumeně osvětlený nevěstinec, který s ním sousedil. Sera sevřela v ruce zrezivělou čepel. Po zádech jí přeběhl mráz. Zalitovala, že nemá nic ostřejšího, ale když doběhla k farmě, všechno už hořelo. Musela vzít zavděk matčinými zahradnickými nůžkami.

Nedaleko nich se mihl stín. Pippin zaštěkal.

Sera máchla nůžkami. „Bojíš se ukázat?“

Zaslechla vzdálený smích. Z rušné krčmy na konci ulice se vypotácela trojice žen. Kolem Sery probelhal rozčuchaný muž s unavenýma hnědýma očima.

K Dýkám rozhodně nepatřil.

Sera vydechla a zastyděla se za svou ustrašenost.

Ale Pippin zůstával ve střehu.

Po střeše nevěstince jako by něco přelétlo. Sera popadla květináč na blízském parapetu a mrštila jím po střešních taškách. Květináč prosvítl tmou a v příštím okamžiku se roztránil.

Sera si byla jistá, že zaslechla tlumený smích.

S bušícím srdcem pospíchala až do míst, kde se z ulic začal vytrácet ruch a pouliční lampy postupně zhasínaly. „Podél živého plotu,“ zamumlala, když si vybavila mapu, kterou mívala pověšenou v ložnici na zdi.

Pippin vyrazil po stopě. Po chvíli se ocitli u záplavy zeleně. Nořila se do dvora a odtamtud šplhala k obloze, kde se měnila v hradbu popínavé révy obepínající mohutnou stavbu. Sera ji ve tmě vnímala jako honosné sídlo. Nebo místo, kde by se takové sídlo mohlo nacházet, kdyby tam bylo.

Přesně to hledala.

Armandova rezidence byla obestřena stínem. Její fasáda dokonale splývala s okolní temnotou. Sera poznala révové průčelí, ale okna a dveře zůstaly jejím očím skryty.

Uvidíš místo, kde se stíny čerí jako záclony ve větru, zašeptala z jejích vzpomínek matka. Sera v tu chvíli cítila její přítomnost tak silně, že se prudce otočila, aby ji k sobě přitáhla. Nic za ní nebylo, jen šepot padajícího listí, tiché bubnování deště a –

K čertu. Pár stříbřitých očí uprostřed ulice. Někdo z Dýk. Sera popadla Pippina do náručí. Tentokrát neprotestoval. Sera se rozběhla podél živého plotu a zoufale hledala cestu dovnitř. Konečně mezírka. A potom – branka! Otevřela ji a s prasknutím za sebou zavřela. Potom hbitě zastrčila petlici. Bylo absurdní myslet si, že ji chatrná bran-

ka ochrání před Dýkou, ale Sera doufala, že její pronásledovatel nevnikne na území Plášťů, kterým sídlo patřilo, jen tak bez důvodu.

To by bylo proti všem pravidlům.

Pospíšila si zarostlou cestičkou. Do tváří ji šlehalý zbloudilý větvičky. Dveře ani okna pořád nikde. Ani *dům*.

„No tak,“ procedila mezi zuby a cítila, jak v ní narůstá panika. „Potřebuju dveře.“

Trpělivost, Sero. Co nevidět se před tebou objeví světlo.

Jakmile se zpoza hustých mraků vynořil měsíc, Seraphine sledovala kužel světla až k místu, kde se odrazil od okapu. Stíny se zavlnily. Přelud na krátký okamžik zmizel a Seraphine zahlédla okno. A za ním tvář, která na ni se zájmem shlížela.

„Pomoc! Prosím!“ Přecházela sem a tam a zkoumala každý paprsek světla k místu, kam dopadal. Jeden z nich posvítíl na mohutné mosazné klepadlo. Než jí zmizelo před očima, Sera se k němu vrhla a třikrát zabušila. „Haló! Slyší mě někdo?“

Po době, která jí připadala jako věčnost, se dveře se skřípěním otevřely. Stíny, které halily Armandovu rezidenci, se rozestoupily. Seraphine se naskytl pohled na přízračně bledou stařenu zahalenou do černého hávu. Byla drobná a shrbená, měla mléčně modré oči a zachmuřenou svraštělou tvář.

Dlouze si Seru změřila a skřehotavým hlasem řekla:
„Ne.“

„Ale –“

Dveře se zabouchly Seře před nosem. A pak úplně zmizely.

„Počkejte! Vraťte se!“ Pippin začal zběsile štěkat, ale stařena byla pryč. Sera se zoufale otočila. Měsíc jim už z neshody nehodlal pomoci. Blízko nich zaskřípěla branka.

Ne. V žádném případě. Sera nepřišla až sem, aby to vzdala. S bušícím srdcem zaběhla za roh. Přidržovala se révy, dokud nenarazila na další branku, která musela vést do zadní zahrady. Byla zamčená. Sera do ní kopala, dokud nepovolila. Potom se úzkou škvírou protáhla dovnitř.

Za domem, kam měsíční světlo nedopadalo, sebrala ze země hrst kamínků a začala jimi naslepo metat do tmy.

První tři se tupě odrazily od kamene. Další čtyři zmizely neslyšně v révě. A potom, když to chtěla vzdát, *břínkl* jeden z kamínků o okno. Sera tím směrem hodila další tři.

Břínk! Břínk! Břínk!

Než se stačila napřáhnout k dalšímu hodu, kousek od ní něco zasvištělo. Zadní dveře Armandovy rezidence se dokořán otevřely a do zahrady pronikl kužel zlatého světla. Seraphine se k němu rychle rozběhla.

„Žádám o přístřeší!“ vyhrkla žalostně. „Snažně vás žádám o přístřeší!“

Tentokrát stála ve dveřích jiná žena. Byla nezvykle vysoká a štíhlá, s čokoládovou pletí a bystrými hnědými očima. Černé vlasy měla nakrátko zastřižené a navzdory pokročilé noční hodině měla rty zvýrazněné lesklou rubínovou rtěnkou. Stála tam v zeleném županu přepásaném hedvábnou šerpou. Voněla po hyacintech a nebezpečí. Sera ji okamžitě poznala. Mnohokrát žasla nad jejím obrázkem v bulvárním tisku, ale vidět ji naživo jí připadalo jako sen.

Madam Cordelia Mercurová, správkyně Armandovy rezidence a představená bratrstva Plášťů, si ji s našpulenými rty změřila od hlavy až k patě. „Kvůli tomu nemusíš tropit takový povyk!“

„Omlouvám se,“ řekla Sera. „Jenom jsem –“

„Chtěla porozbítet všechna okna v domě?“

„Získat vaši pozornost.“

Madam Mercurová zakoulela očima. „Tak co mi chceš?“ zeptala se znuděně.

„Jsem Sera Toussaintová.“ Byla to jen poloviční pravda, ale Seraphine si hned na začátek nechtěla komplikovat situaci. Madam možná věděla, co se její matce přihodilo. Kdyby jí Seraphine odhalila svou totožnost, jakožto představená bratrstva Plášťů by se mohla rozhodnout, že se do záležitostí Dýk vměšovat nebude. A Sera by přišla o svou šanci získat střechu nad hlavou. Ne. Musela na to jít chytře. „Totiž... Zemřela mi matka.“

Madam Mercurová povytáhla úzké obočí. „A co s tím mám dělat?“

„Jsem... ztracená.“ To slovo jí uvízlo v hrdle. Snažila se v madam Mercurové vzbudit sympatie, ale místo toho jí vstoupily slzy do očí. Náhlé uvědomění ztráty ji připravilo o hlas. „Nemám kam jít.“

Madam Mercurová sáhla do kapsy županu. Když ruku vytáhla, byla na pohled prázdná, avšak jakmile ve světle lucerny švihla zápěstím, zničehonic v ní držela kapesník. „Pláč je příšerná záležitost,“ poznamenala a podala Seře kapesník. „Nevím, proč mne vždy tak rozruší.“

Sera si od ní kapesník vzala a okamžitě poznala, že je utkaný ze stínu. V přítomí zdánlivě zmizel, ale Seraphine jej stále cítila mezi prsty. Osušila si s ním tváře. Společně se slzami na něm ulpěly i saze. Skvrna se před jejíma očima vpila do látky a kapesník byl zase jako nový. Pippin jej zvědavě očichal.

Nenadálý pohyb madam Mercurovou vylekal. „Proboha. Hlodavec.“

„Pippin je pes,“ rozdurdila se Sera dřív, než si v tom stačila zabránit. „Nic vám neudělá.“

Madam si ho důkladněji prohlédla. „Má svrab?“

„Ne. Dobře se o něj starám.“

„Nevypadá na to.“ Znovu si Seru změřila. Tentokrát její pohled spočinul na Seřiných ožehklých koncích vlasů

a na zlatém přívěsku ve tvaru slzy. Sera si všimla, že se ve tmě slabě rozzářil. „Moc o sebe nedbáš. Na co že tvá matka zemřela?“

Seru ochromila vzpomínka na matku ležící na podlaze v kuchyni s tváří tak šedou, že připomínala popel. Bělmo očí měla černé, stejně tak rty. Známkou toho, že ji zabil někdo z Dýk. Magie stínu z ní během deseti úderů srdce vysála veškeré světlo, veškerý život.

„Na mor.“ To slovo jí zhořklo v ústech. „Odnesly to plíce.“

Madam Mercurová zkřivila ústa, jako by zvažovala, jestli jí má věřit.

„A ty se teď chceš přidat k bratrstvu?“ zeptala se a vzala si zpět svůj kapesník.

Sera přisvědčila. Měla na výběr? Kam jinam by šla?

Madam Mercurová jí pohlédla přes rameno. Nosní dírký se jí rozšířily, jako by ve tmě vycítila pohyb. Také Pippin zvedl hlavu a zavětral. „Pověz mi, Sero Toussaintová, myslíš, že máš k našemu řemeslu vlohy?“

„Ano,“ odpověděla Sera a zatnula pěsti, aby v nich svou lež rozdrtila.

Madam Mercurová si ji ještě chvíli prohlížela, jako by v duchu prováděla výpočty. Potom konečně ustoupila stranou. „Vincent ti nachystá pokoj. Přispějeme ti na ošacení a toaletní potřeby. Stravu a nocleh budeš mít první měsíc

na dluh, později ho splatíš. Uvidíme, jak si povedeš. Veškerý zisk jde na účet bratrstva. Výnosy si budeme dělit rovným dílem. Brzy tě zavolám a přidělím ti první úkol. Bud' připravená.“

„Děkuji, *děkuji vám!*“ Sera skočila do dveří, jako by se bála, že nabídka přestane platit. Jakmile Armandovu rezidenci opět skryly stíny, samou úlevou se roztrásla. Pippin jí olízal ruku na uklidněnou. Seraphine zvedla oči a zjistila, že se nachází v té nejnobilejší kuchyni, jakou kdy viděla. Všude se to blyštělo černým granitem a místnost krášlilo hned několik křišťálových váz s čerstvými růžemi. Na vysokém stropě s ozdobnými římsami byla zavěšena trojice pableskujících lustrů a na stěnách viselo tolik cenných obrazů, že by vydaly na samostatnou galerii.

Madam Mercurová zůstala stát před Serou a zastínila jí výhled. „Ty zahradnické nůžky, co máš v kapse, nech na zápraží. Zbraně nejsou v domě povoleny.“ Z kapsy županu vytáhla svazek klíčů. Seře neušlo, že se na řetízku od klíčů houpá miniaturní černá škraboška s ornamenty zakončenými ostrými hroty. „My si na rozdíl od našich zvrácených bratří se smrtí nezahráváme. Jsme vznešená vrstva.“

„Ovšem. Rozumím.“ Když Sera nůžky neochotně odložila, připomněla si, že na to, aby si vyřídila účty s matčíným vrahem, bude potřebovat víc než jen kus zrezivělého ostří.

Ale to hodlala vyřešit později.

Kapitola 3

Ransom

Ve Fantome odbila půlnoc a Ransom Hale byl na lovu. Ne že by si někdo všiml, jak se v uhlově černém plášti s vysokým límcem, černých kalhotách a vysokých kožených botách potlouká opuštěnými ulicemi, zatímco se mu havraní vlasy vlní deštěm.

Dnes měl políčeno na jistou dívku. Sledoval ji z předměstí, dlouho poté, co utekla z hořící farmy. Všiml si jí už zdálky. Bledou tvář měla umazanou od sazí a konečky vlasů opálené od ohně. Vítr k němu zanesl její tlumené vzlyky. Zbědované, žalostné.

Nepozorovaně přešel po Uplakaném mostě a při tom ji nespouštěl z očí. Pořád plakala a bezmocně tiskla ruce k hrudi, jako by se bála, že jí vyskočí srdce z těla. V jiném

životě by se jí Ransomovi zželelo. Možná by její ztrátu vnímal stejně bolestně jako svou vlastní. Ale dávno se naučil, že lítost k dobré Dýce nepatří. A Ransom patřil v cechu k nejlepším.

Přesto se dnes večer cítil nesvůj. Ta holka byla mladší, než čekal. Mnohem mladší než všechny jeho předchozí cíle. Zatímco se za ní kradl do Akademiček, s pomocí nočních stínů vyšplhal na nedalekou budovu a neslyšně se zhoupł na druhou střechu. Uvažoval, jestli můžou být podobně staří.

Gaspard Dufort nezabývá nevinné, připomněl si. Vůdce Dýk je možná krutý, ale není bez srdce. Kdyby byl, nevzal by si před téměř deseti lety Ransoma k sobě a nevychoval ho jako vlastního syna.

Podle Duforta se ta dívka jmenovala Seraphine Marchantová, ale Ransom o ní raději přemýšlel jako o cíli, který má zneškodnit. Bylo to tak jednodušší. O psovi se Dufort nezmínil. Žalostné zvíře.

Na náměstí se dívka zhroutila na lavičku a hlava jí klesla jako při modlení. Ransom se vysoko na věži muzea opřel o zeď, aby si ji důkladněji prohlédl. Byla malá, s pěknými rysy, velkýma očima a dlouhými vlasy v barvě zralé pšenice. Na sobě měla černý plášť, který jí sahal ke kolenům, a obnošené šněrovací boty.

Dlouho se nehýbala.

Pes kolem ní s kňučením poskakoval a snažil se ji vyburcovat. Dívka nereagovala. To, čeho se na pláních stala svědkem, ji připravilo o rozum. Možná se strchovala o svůj život nebo se jen modlila ke svaté Maud, patronce ztracených nadějí.

Každopádně ho svým chováním dráždila.

„Vstávej,“ zamručel. „Vstávej a utíkej.“

Ať tě můžu chytit.

Zvedla hlavu, jako by ho slyšela. Pohrávala si s něčím na krku a křivila přitom ústa. Připomínala mu jednu z panelek, se kterými si hrávala jeho sestra. Líbeznou, křehkou. Příliš snadná kořist.

Ale *proč* jí byla?

Pes zavrčel. Přímo na něj.

Ksaku. Ransom se urychleně schoval za věž. Jestli ho ten podvraták zahlédl, jeho stín musel slábnout. Zalovil v kapse a vytáhl skleněnou lahvičku, ve které se zatřpytil černý prášek. Odzátkoval ji a všechno do sebe kopl. Ze sirných výparů mu vstoupily do očí slzy. Hrdlo se mu zaškubalo v křeči a Ransom musel přemoci nutkání vyvracet se. Některé věci se ani časem nelepšily. Až jednou Ransom vyčerpá svůj příděl štěstí a noční hlídky si ho konečně podají, patologové na Appolinině univerzitě rozříznou jeho tělo a shledají, že jsou všechny jeho orgány šedé a scvrklé. Prolezlé stínem skrz naskrz. A místo srdce objeví jen prázdnou dutinu.

Ten osud čekal každou Dýku, dřív nebo později.

Jemný prášek si pomalu razil cestu jeho jícnem. Ransom zavřel oči a připravil se na třes, který se ho zmocní, až se mu stíny rozběhnou žilami a obestřou svou pavučinou jeho hrudní koš. Zahýbal prsty a ochutnal příslib smrti. Znamení stínu na jeho rukou se dala do pohybu, jako když se po jezeře rozprchnou ryby. A když mu z očí zasvítilo stříbro, věděl, že je hotovo. Temnotu měl znovu ve svých rukou.

Ochromil ho přívál adrenalinu. Opojný proud moci, který předcházela skleslosti. Moc stínu dokázala zatočit úplně s každým. Noc kolem něj se rozplynula jako dým. Ransom viděl daleko na sever až k Auroře a mohl spočítat každou obchodní loď pohupující se v přístavu na jihu města.

Když vystoupil zpoza věže, dívka už byla pryč. Ztichlou ulicí se rozléhaly její kroky. Mířila na východ, ke Kotlině. Ransom se hbitě přesunul k okraji muzejní střechy a z protější budovy k sobě přitáhl stín. Chytil se jej jako provazu a zhoupal se k zemi.

Přistál hladce, neslyšně. Široce se usmál a sčísl si vlasy dozadu. Pronásledování měl na své práci nejraději. Celé Fantome se při něm měnilo v jeho osobní hřiště. Z každé budovy se stával žebřík, z každého stínu skluzavka.

Ale tentokrát jeho pronásledování neskončí během jediné noci. Dufort ho předem upozornil, že tu dívku ještě nesmí zabít.

Jenom ji sleduj. Chci vědět, kam půjde. Co udělá.

Zatímco ho vedla hlouběji do Kotliny, Ransom si štvani vychutnával. Ksakru, dokonce se mu líbilo, jak po něm hodila tím květináčem. Příšerná muška, ale slušný instinkt. Nejlepší způsob, jak se vyhnout střetu s Dýkou, bylo schovat se za Plášť. Udělalo na něj dojem, jak rychle našla Armandovu rezidenci. Ten její vořech musel být slídič.

Ne že by na tom záleželo. Jenom s lítostí si u madam Mercurové nevystačí. Dufort z ní udělal kořist. Bylo jen otázkou času, než vydá rozkaz k jejímu zabití.

Ransom byl s výzvědami spokojený. Obrátil se na dlouhou cestu zpátky domů. Stíny pod jeho kůží byly netrpělivé a svrběly ho prsty nutkáním *zabít, zabít, zabít*.

Vrazil je do kapes a důvěrně známé puzení potlačil. Za hodinku, za dvě bude zase sám sebou. Magie pro něj byla odjakživa cvičením sebekázně. Kdyby si ji vychutnal plnými doušky, ocitl by se jednou nohou v pekle. Pláště se ničeho takového nikdy neodvážily. Neexistovalo nic smrtonosnějšího než dopřát si příliš mnoho stínu – nebo příliš rychle. Ti, kteří se svou mocí nechali opít, riskovali, že se ve své obsesi zabít obrátí proti svým přátelům nebo vztáhnou ruku sami proti sobě.

Ransom se natolik ponořil do úvah, že si muže, který k němu přiskočil z postranní ulice, všiml příliš pozdě. Oči

měl vytřeštěné, kůži zarudlou a drsnou. Čpěl alkoholem a potem a máchal kolem sebe tupým nožem. „Hej, osle, vysyp všechny –“ Jakmile si všiml, že jeho osel má stříbrné duhovky, hrozba v jeho hrdle utichla.

Tentokrát měl smůlu.

Ransomovi se vyplavil adrenalin do krve. Ruka mu instinktivně vyletěla vzhůru a sevřela muži hrdlo. Opilec zachroptěl. Po krku se mu rozběhly smrtonosné stíny. Muž obrátil oči v sloup a zčernalo mu bělmo.

Smrt z rukou Dýky nastává s desátým úderem srdce.

Ransom pustil otrapu po osmém.

Muž se zhroutil do louže a chytil se za hrdlo. „Slitování,“ zasípal. „Slitování.“

Ransoma při pohledu na něj zasvrběly prsty. „Žádný neznám,“ zavřel tiše. „Ale zadarmo nezabíjím.“

Muž úlevně zakňučel.

Ransoma dopálil pocit zhnusení, který dobře znal. Otočil se a nechal Kotlinu za zády. *Lepší budit strach než se strachovat*, připomněl si. To mu Gaspard Dufort řekl v den, kdy se ho ujal. Prvních deset let života prožil Ransom v hrůze. Ale raději by tisíckrát zabil, než se vrátil domů.

Ostatně zoufalství dělá Dýku.

Moc ji živí.

Cestou z Kotliny minul dvojici nevšímavých strážníků na obchůzce a rozhodl se to vzít oklikou přes Lazenne,

ospalou čtvrtí lemovanou starými vilami a košatými duby. Občas se těmito tichými, pečlivě upravenými ulicemi v noci procházel a představoval si, jaké by to bylo, probouzet se každé ráno do ptačího zpěvu a vůně čerstvě upečeného chleba. Sešel by po točitém schodišti do jídelny, kde by jeho matka popíjela svůj oblíbený pomerančový čaj ovoněný bergamotem. Anouk by v křesle u okna listovala novinami a četla o hrůzách natolik vzdálených jejich dokonalým plytkým životům, jako by nahlížela kukátkem do jiného světa.

Ransom někdy bloudíval ulicemi, dokud ho nezačalo bolet srdce, aby si připomněl, že ho vůbec má.

Když hodiny na věži třikrát odbily, přešel po Uplakaném mostě. Stín v jeho těle začínal slábnout. Brzy se dostaví vyčerpání a magie uvolní cestu důvěrně známé skleslosti. *Dnes se mi nebude snadno usínat*, pomyslel si a zamířil na západ ke Staré Čtvrti. Vtom se nad jeho hlavou ozval pronikavý hvizd. Škubl bradou vzhůru, ale to už se na něj z oblohy řítíl mohutný obrys. S přidušeným výkřikem povalil Ransoma na zem.

Ransom se odkulil stranou a marně tápal očima ve tmě. Postava se zasmála. Ten dýchavičný smích Ransom znal.

„Larku, ty zvíře,“ zavrčel.

Lark vyskočil na nohy a podal Ransomovi ruku, že ho zvedne. „To abys nevyšel ze cviku.“

Ransom vykopl a sevřel mu nohama kotník.

Larkovi se podařilo udržet rovnováhu. „Snaha byla,“ ocenil a upravil si límec krátkého tmavomodrého kabátu. Zpod šedého cylindru mu trčela kštice vlnitých kaštanových vlasů. Jindy zelené oči mu nyní stříbřitě žhnuly.

Ransom se zvedl ze země a zadíval se na svého letitého přítele a druha, který byl téměř stejně vysoký jako on. „Kde se tu bereš? A proč máš na hlavě ten směšný cylindr?“

„Sídlo Casimirových.“ Lark po něm blýskl oslnivě bílými zuby. Jeho dolíčky ve tvářích byly předurčeny k neplechám, porušování pravidel a lámání srdcí. Na to, aby byl Lark Dýkou, měl příliš hezkou tvář – a on to po čertech dobře věděl. Možná proto si dělal z pravidel dobrý den. Sejmul klobouk z hlavy a za krempu ho roztočil. „Starý pan hrabě ani nemrkl. Šlo to hladce. A tomuhle suvenýru jsem nemohl odolat.“

„Dal ses na zlodějinu, Larku?“ Ransom zvedl obočí. „Chceš vyměnit dýku za plášť?“

„Jsem oportunista. Kdybych mohl, ukradl bych mu piano, ale dostaň ho odtamtud.“

„Hodně štěstí u Duforta. Jsem zvědavý, jak to vysvětlíš.“

„Říkal jsem si, že budu tvrdit, že jsem ho našel ve strouze.“

Ransom si odfrkl. „Jistě. Spolkne ti to i s navijákem. Vsadím se o měďák, že ho odtud nedohodíš do řeky.“

Lark se napřáhl a hodil. Společně se dívali, jak klobouk přeletěl břeh a dopadl daleko od něj do nepokojné řeky, která ho rychle unášela pryč.

„Levou zadní,“ prohlásil Lark a s očekáváním nastavil dlaň.

Ransom se usmál a hodil mu do ní minci. Gaspard Dufort přišel o podívanou na směšný cylindr s iniciálami hraběte Casimira a Lark zase o disciplinární políček, po kterém by odletěl až k Auroře. Pravidlo bylo prosté: Dýky a Pláště se od sebe držely dál. Dýky nekradly a Pláště nevráždily. Na tomto jemném rozlišení všechno stálo a padalo. Jeho porušení znamenalo krvavou válku, kterou už Fantome kdysi zažilo. I po více než dvou staletích se o ní v podsvětí jen šuškal.

„Potkal jsi i hraběnkou?“ zeptal se Ransom, když zabočili ke Staré Čtvrti.

„Jeho žena odjela z města. Hraběte hrála v posteli milenka,“ odpověděl posměšně Lark. „Ten starý pes.“

„Chcípý pes,“ zamručel Ransom a bezděky si vzpomněl na dívku se psem.

„Máma bude mít radost,“ poklepal si Lark na kapsu plnou mincí. „Dvacet stříbrných znamená čtyřicet nových slepic. To se před zimou hodí.“

Ransom kopl do kamínku na cestě a potlačil v sobě závist. Netoužil po venkovské farmě plné uštěbetaných kvo-

čen, ale představa ženy s milou tváří, která jim bude chodit vybírat vejce a každou neděli péct pro syna sváteční koláč, vzbudila v jeho srdci lítost. Ransom k nim na farmu občas s Larkem zašel a dychtivě do sebe nasával střípky jeho rodinného života jako žebrák, který se spokojí s kůrkou chleba. „To se nikdy neptá, kde ty slípky bereš?“

Lark mlaskl. „Z morálních keců polívku neuvaříš.“

V tom byl ten háček. Larkovi na jeho smrtelné duši pranic nezáleželo. Matka byla středobodem jeho vesmíru a jeho dvě sestry měsícem a sluncem. Nedělal s tím cavyky. Paní Delanová trpěla následky horečky, která kdysi Larkova otce připravila o život. Odnesly to plíce a nohy, takže chodila jen s obtížemi. Výdajů však neubývalo a její dcery rostly jako z vody. Když bylo Larkovi dvanáct let, šel si hledat práci, aby rodině ulehčil. Matce namluvil, že ve městě roznáší noviny.

Matka mu to věřila i nyní po sedmi letech, ačkoli jeho paže pokrývaly stínové ornamenty, které se – s laskavým přičiněním stínu, ježž Lark pravidelně konzumoval – neustále rozrůstaly jako palčivá tetování. Lark Delano byl nejštedřejší placený doručovatel novin v celém Fantome. Často se tomu smáli. Smůla z něj udělala Dýku, ale jeho přátelství bylo pro Ransoma požehnáním. Nevěděl, co by si bez něj počal, čím by bez Larka byl.

„Našel jsi tu holku?“ zeptal se ho Lark.

„Je u Armanda.“

Lark se zasmál. „*U všech ďasů*. Patří k Pláštům?“

„Ne.“ Ransom se zachmuřil. „Aspoň zatím ne.“

„Tak to je chytrá,“ prohlásil Lark zamysleně. „Hodně štěstí.“

„Žádný nepotřebuju,“ namítl Ransom, jako by se o tom sám potřeboval přesvědčit. „Mám rád výzvy.“

Ubírali se dál, zatímco jim pod nohama křupalo ojínné podzimní listí. Déšť pomalu ustával a zanechával po sobě mlžný opar. Světlo z Aurory se v něm přízračně rozptýlilo a hřejivě pozlatilo chladné ulice.

„Proč Dufort tu farmu vypálil?“ uvažoval Ransom nahlas. „Nestačilo Sylvii Marchantovou zabít?“

Lark na něj úkosem pohlédl. Pod stříbrnou září v jeho očích prosvítala zelená. Vypadal unaveně. Napjatě. „Jak to mám vědět?“

Ransom jeho kousavou poznámku ignoroval. „A proč si tam nepočkal i na tu holku?“

„Proč se ho nezeptáš?“

„Nechci taky skončit v ohni.“

Dobré Dýce nebyla zvědavost vlastní. Pídit se po odpovědích pro ni bylo plýtváním časem a energií. Ještě hůř – takové chování podněcovalo nerozhodnost. A v umění nájemného vraha bylo chvilkové zaváhání otázkou života a smrti.

Ale zatímco bloumali pustými ulicemi, kde před nimi s pištěním prchaly všechny krysy, Ransomovi vířily hlavou otázky. Kdy si Gaspard Dufort naposledy ušpinil ruce? A proč by za sebou nejvýše postavená Dýka ve Fantome nechávala hořet oheň? Požár nepatřil k rychlým a čistým řešením.

Sylvie Marchantová musela být významná. Co to dělalo z její dcery?

Ksaku, Ransom v sobě nedokázal potlačit zvědavost.

Konečně došli do Staré Čtvrti, kde se nacházely nejstarší budovy ve městě a také většina hřbitovů se zvětralými náhrobky. Mřížemi kanálů v kamenné dlažbě stoupaly sloupce kouře. Každý byl příslibem ohniště, ve kterém v podzemí planul oheň, kolem něhož to žilo.

Za nějakou chvíli došli k soše svaté Lucille, patronky učenců. Byla vytesána z bílého mramoru a s pohledem upřeným k Auroře si tiskla ke hrudi knihu.

Anděl střežící bránu do pekla.

Ransom k sobě s pomocí posledních zbytků magie přivolal z dlažebních kostek stín. Hodil jej světici kolem krku a zatáhl. Socha se s tichým zasténáním zaklonila, až její pohled směřoval k hvězdné obloze. Pod podstavcem se nacházel tajný vchod do fantomských katakomb – domova bratrstva Dýk.

Ransom uvolnil smyčku a sestoupil za Larkem do podzemí. Svatá Lucille dosedla s nářkem zpátky na zem

a vchod nad nimi neprodyšně uzavřela. U paty schodiště, kudy se klenutým podloubím ozdobeným lebkami vcházelo do Hugovy pasáže, se mládenci zastavili. Nad jejich hlavami byla do kamene vytesána nesmrtelná slova staršího z bratrů Versiniů:

Ti, kteří nevládnou dýkou, jsou odsouzeni zemřít pod jejím ostrším.

Ransom přitiskl k hrudi dva prsty jako projev úcty a se skloněnou hlavou vkročil do temné chodby.

Konečně doma.

Kapitola 4

Seraphine

„Fuj. Co tady tak děsně smrdí?“

„Je načichlá kouřem. Úplně jako Fontaineová.“

„Hele, přivedla si vořecha.“

„*Jů!* Koukni, jak je sladký, Val! Myslíš, že se nechá pohladit?“

„Nevím, ale páchne ještě víc než ona.“

„Nemusíš ji hned urážet.“

„Pravda někdy bolí. A stejně mě neslyší.“

Sera se při zvuku hlasů pohnula.

„Pst, Val, probouzí se!“

„Protože jí křičíš do obličeje, Bibi!“

Sera otevřela jedno oko a zjistila, že na ni z těsné blízkosti někdo zírá. Tmavomodré oči orámované řasami v barvě

mandarinek. Vzápětí zamrkaly a tomu, komu patřily, poskočil hlas. „Ahoj! Brý ránko! Já jsem Sabine! Ale všichni mi říkají Bibi.“ Usmála se a s ní i pihy na její bledé tváři. „Tohle je Valerie. Ale má radši, když jí říkáme Val. Je trochu protivná, ale z toho si nic nedělej. Každý není ranní ptáče.“

„*Proboha*, Bibi, nech ji nadechnout.“ Někdo Bibi odstrčil, a než se Seraphine mohla posadit, objevilo se před ní jiné děvče. Mělo hřejivě snědou pleť a hnědé oči se zlatými tečkami. Hodily se k jejímu jemnému kroužku v nose i třem perličkám na levém uchu. Opravdu na Seraphine krabatila čelo, které jí zakrývala záplava tmavých vlasů s fialovým nádechem. „No tak, zlato. To napětí nás zabíjí,“ řekla a odfoukla si z oka neposlušnou kudrnu. „Kdo jsi a proč smrdíš, jako bys právě vylezla z udírny?“

„Nech ji se posadit, Val!“ Bibi strhla Val dozadu, až se obě svalily z postele. Pippin se probрал ze spánku, a hned co se vymotal zpod pokrývky, začal výhruzně štěkat.

Sera se s námahou posadila. Zjistila, že ji bolí celé tělo. Nejdřív nechápala, kde je, ale v příštím okamžiku ji přivál vzpomínek na předešlý den strhl do svého víru. Hořící farma. Matčino tělo na kuchyňské podlaze, její popelavě šedá ruka namířená k zahradě, jako by chtěla Seru varovat, ať uteče a ukryje se na jediném místě, kde nyní mohla nalézt ochranu.

Na rozkaz madam Mercurové ji sluha Vincent zavedl do pokojíku v pátém patře. Vešla se do něj tak akorát postel a úzký prádelník. Prkennou podlahu částečně zakrýval ručně tkaný běhoun, na zdi viselo zrcadlo. Seraphine byla tak vyčerpaná, že jakmile padla na postel a přitáhla si k sobě Pippina, oba tvrdě usnuli.

Teď si uvědomila, že se večer ani nevyzula.

Skopla boty z nohou, až žuchly na zem. Koberec potřásl popel a zaschlé bláto. Bibi a Val byly zpátky na nohou. Rusovláska Bibi byla o poznání menší než Val a měla přátelský kulatý obličej posetý pihami. Obě dívky upřely pohled na odhozené boty a potom na Seru. Čekaly na odpověď.

Seraphine si odkašlala. „Ehm, ahoj. Já jsem Sera. Přišla jsem v noci.“

„Nuda,“ prohlásila Val a gestem jí naznačila, aby své sdělení rozvinula. „To už víme.“

„Madam Mercurová tě sem šoupla. Asi si myslela, že si toho nevšimneme, jenže to by nebyl Vincent, aby si nepustil pusu na špacír.“ Bibi se zahihňala. Opatrně se posadila na okraj postele a uhladila si dokonale čisté květinové šaty. Potom se zářivě usmála na Pippina. „Ale o tomhle miláčkovi se nezmínil.“

„Psi se v tomhle domě netrpí,“ zabručela Val. Pak ale zdřáhavě podržala Pippina pod bradou a oči jí zjihly.

„Je jenom rozmrzelá. O psího mazlíčka usiluje celou věčnost,“ naznačila Bibi. „Pořád jí říkám, že v útulku jich je víc než dost.“

„Musela bych si je vzít všechny,“ povzdechla si Val.

„Tak už nás nenapínej,“ ponoukla Bibi Seru. „Jsme jako na trní. Takhle pozdě v noci sem nováčci nechodí. A málokdy jsou tak...“ Její pohled sklouzl na ožehlý konec Seriných vlasů. „... načesání?“

Sera se pousmála. Bibiina laskavost ji pohladila na duši. Sera se dívce navzdory obezřetnosti chtěla svěřit. Problém byl v tom, že nevěděla, kde začít. Pravdu o tom, co se stalo její matce, jim říct nemohla. Ani to, že si teď Gaspard Dufort dělá zálusk i na Seru samotnou.

Přeběhl jí mráz po zádech, ale nevěnovala tomu pozornost.

„Včera mi zemřela matka,“ řekla prostě. „Měly jsme jen jedna druhou. Neměla jsem kam jít.“

Bibi posmutněla. „Takže jsi taky sirotek?“

Sera sebou trhla. To slovo ji píchlo u srdce.

„Promiň. Chtěla jsem říct...“ Bibi zrozpačitěla. „Já jsem sirotek. Přišla jsem sem před šesti lety, v den svých jedenáctých narozenin. Madam Mercurová mě přistihla, když jsem se ji před muzeem snažila okrást. Tvrdila, že mám talent. Lepší osud jsem si nemohla přát. Jako by se za mě přimluvila sama svatá Oriel.“

Sera udiveně zvedla obočí. Po tom létě, kdy zaučovala grošovanou Slídu a málem si zlámala všechny kosti v těle, se už vždy považovala za statečnou – možná i troufalou. Ale radši by si ukousala ruku, než aby se pokoušela okrást nejslavnější postavu mezi fantomskými Plášti.

„Já jsem tady od mala,“ prozradila Val. „U Armanda jsem jako doma.“

Bibi ztišila hlas. „Říká se, že Val už se s pláštěm narodila.“

Val protočila panenky. „Víš dobře, že ten vtip *nesnáším*.“

„Kdo říká, že je to vtip?“

„Madam Mercurová mi řekla, že musím složit nějakou zkoušku, abych tu mohla zůstat,“ zmínila Sera a odhrnula si vlasy z tváře. Všimla si, že má prsty od popela. Rychle si je otřela o kalhoty a doufala, že si toho nikdo nevšiml. „Nevím, jestli ze mě bude dobrá zlodějka. Nikdy jsem nic neukradla.“

„To se naučíš,“ pokrčila rameny Val. „Jako my všichni.“

Bibi přikyvovala. „Madam by tě nepozvala dál, kdyby v tobě neviděla talent.“

„To všechno je Pippinova zásluha,“ namítla Sera. Madam Mercurová určitě poznala, že je to slídič. „Kdyby tohle místo nenašel, strávili bychom noc na ulici.“

Možná jenom jednu, pomyslela si chmurně, když si vzpomněla na výhružné oči svého pronásledovatele, které žhnuly stříbrem. Zatnula čelist. Její matka včera ne-